

BEROEPS- BELANGEN

DE TARIEFBESCHIKKING INZAKE KUNSTHARS-PROTHESSES

In het vorige nummer hadden wij nog juist gelegenheid bovengenoemde beschikking van 6 Juli 1942 af te drukken. Aangezien het hier een ingrijpende bemoeiing van de overheid betreft met de tarieven en honoraria voor en in de tandheilkundige praktijk is het niet van belang ontbloot hieraan nog eenige aandacht te wijden.

Gelijk uit de betreffende artikelen kan worden gelezen heeft de gemachtigde voor de prijzen aanleiding gevonden om regelend op te treden ten aanzien van de tarieven, die voor met name genoemde werkstukken worden gerekend. Het gaat hierbij bovendien om een bepaald materiaal, waarin deze werkstukken worden uitgevoerd, n.l. kunsthars en wel van de soort, die daarvoor momenteel alleen gebruikt wordt of beter uitgedrukt verkrijgbaar is, bij gebreke van andere fabrikaten van dezelfde chemische groep, waartoe Paladon behoort.

In de beschikking gaat het uitsluitend om plaatprotheses, die geheel in kunsthars zijn uitgevoerd; kunstgebitten waarvan de basis bestaat uit staal, goud of een daarmee verwante legering voor dit doel, zijn buiten de regeling gebleven.

Bij bestudeering van de beschikking blijkt, dat uitgegaan is van de tarieven, die de tandtechnische laboratoria den tandartsen voor ziekenfonds-protheses in Paladon in rekening brengen. Thans zijn daarvoor maximum bedragen gesteld. Deze omvatten eensdeels het zuivere maakloon; daarnaast is tevens afzonderlijk bepaald wat de laboratoria voor de verwerking van het betreffende materiaal bovendien nog in rekening mogen brengen. De vergoeding voor eventuele bijgeleverde kunststanden is gebonden aan de prijzen, die laboratoriumhouders vóór Mei 1940 rekenden. Met de bekende schaarschte aan kunststanden laat de beschikking zich slechts in zooverre in, dat voor het gebruik van andere, d.w.z. duurdere fabrikaten (bij uitputting van de gebruikelijke kwaliteit) slechts de meerkosten op den opdrachtgever mogen worden afgewenteld.

Betreft het protheses, die voor de particuliere praktijk vervaardigd worden, dan mogen de laboratoria hun maakloon verhoogen met 30 %; niet echter de kosten voor materiaal.

Zijn dus hiermee de tarieven voor de tandtechnische laboratoria naar boven afgebakend, daarnaast worden ook de tandartsen niet vrij gelaten in de vaststelling van het honorarium, dat zij den patiënt in rekening

brenge. Dit is niet geschied door het stellen van bepaalde maxima, doch op een andere wijze. Uitgegaan wordt van den tariefstoestand, zooals die geacht werd te bestaan vóór de intreding van den oorlogstoestand in Mei 1940. De opdrachtgevers van de laboratoria hebben zich daaraan te houden met dien verstande, dat zij hun honoraria van dien tijd mogèn verhoogen met de meerdere kosten, die het gebruik van kunsthars ten opzichte van rubber (blijkende uit de vergelijking van de tarieven voor technisch werk van toen bij de huidige) met zich brengt.

Deze in artikel 3 vervatte bepaling maakt geen onderscheid tusschen ziekenfonds- en particuliere patiënten, hetgeen voor het maakloon der laboratoria wèl het geval is (art. 2 A.b.). Dit heeft ook bijzondere consequenties, waarover aanstonds.

Gaat men nu eerst na, hoe groot globaal de toegelaten verhooging is, dan leert een berekening aan de hand van de prijscourant van een der groote laboratoria, dat voor een volledige ziekenfondsprothese ongeveer *f* 11.50 meer in rekening mag worden gebracht dan vóór Mei 1940. Voor een volledige kunstharsprothese ten behoeve van een particulieren patiënt beloopt dit maximaal *f* 16,— tegenover het vroegere tarief voor rubber als basis-materiaal.

Wat beteekent nu een en ander? In de voornaamste plaats, dat van een uniforme tariefregeling voor het geheele land, ook voor de ziekenfondsen, geen sprake is. Tal van variaties, die men sinds lang kent, zullen blijven bestaan; de thans voorgeschreven maxima worden alleen bij wijze van spreken, op de bestaande tarieven geënt, zonder dat naar eenheid is gestreefd.

Daarnaast kan worden opgemerkt, dat reeds vóór Mei 1940 kunsthars als prothesebasis in de particuliere praktijk werd toegepast. De honoraria daarvoor waren natuurlijk ook reeds vastgesteld door elken tandarts voor zich, zonder rechtstreeksch verband met die voor rubber en uiteraard niet onbelangrijk hooger, ten deele als gevolg van de risicofactoren, welke aan de verwerking van het materiaal verbonden waren en trouwens nog zijn. De thans vastgestelde maxima beteekenen een belangrijke verlaging van de tot heden berekende honoraria, waarbij met de risico's blijkbaar geen rekening is gehouden.

Voor de ziekenfondspraktijk heeft de beschikking tot gevolg, dat voor de vrijwillig verzekerden in veel gevallen de kosten eener prothese lager zullen zijn dan het totaalbedrag, dat voor een volledig kunstgebit voor verplicht-verzekerden aan den tandarts wordt of liever: tot 7 Juli werd uitgekeerd, welk bedrag, *f* 70.—, door de vrijwillig-verzekerden, zelf moest worden bekostigd. Neemt men bv. het door de C.Z.C. onzer opgeheven Maatschappij vastgestelde bedrag van *f* 50,— voor een volledig kunstgebit als maatstaf, dan hebben de laatstgenoemden voortaan *f* 61,50 te betalen.

Hoe het met de vergoedingen, die de tandarts voor prothetische behandeling van verplicht verzekerden uit de kas van het ziekenfonds ontvangt, zal gaan, dient te worden afgewacht. In de verplichte bijbetalingen van de verzekerden komt geen wijziging; deze blijven voor een volledig kunstgebit *f* 42.50 uit eigen zak verschuldigd. In de circulaire Juni 1942, uitgegaan van de „Vereeniging van Ziekenfondstandartsen”, is ten aanzien

van de fondsbijdragen het volgende gezegd: „Door het ziekenfonds zullen „zoolang de gemachtigde voor de prijzen geen regeling heeft getroffen ¹⁾ de onderstaande bedragen aan den tandarts worden betaald”.

Hieruit kan worden afgeleid dat de in dat verband genoemde toeslagen slechts voorloopig waren en het al dan niet handhaven ervan afhankelijk is gemaakt van de beslissing van den Gemachtigde. Het komt er ten deze nu op aan, welk tarief van vóór 9 Mei '40 als basis van berekening voor de prothetische ziekenfondshulp zal worden aangenomen. Daarvan zal afhangen of en zoo ja, welke wijzigingen de totale vergoeding voor den tandarts zal ondergaan.

In artikel 4 is de mogelijkheid van afwijkingen inzake het bepaalde in de beschikking open gehouden.

RED.

¹⁾ Cursiveering van ons (Red.).